

torik og ord, skal det jo følges op i praksis, og her gør man det modsatte, idet man fjerner en ordning, som virkelig kunne medvirke til på sit eget område at bryde den sociale arv. Ergo var det tom tale fra statsministerens side i hvert fald på det her område.

Kl. 17.25

Der er også tale om et indlæringsproblem. Det er veldokumenteret, at børn, som ikke har fået en rigtig kost eller måske slet ikke noget mad overhovedet, har sværere ved at lære, de har sværere ved at koncentrere sig, de har sværere ved at deltage i undervisningen. Hvad hjælper det så, at vi har en undervisningsminister, der er optaget af flere timer i det ene og det andet, hvis der sidder en meget stor gruppe børn, som ikke har noget udbytte af undervisningen, fordi de ikke får en rigtig kost i løbet af skoledagen?

Endelig er det jo også et spørgsmål om en nations madkultur, og jeg ved godt, det er ikke et område, der på nogen måde optager regeringen, men man kunne måske så bare anskue det som erhvervspolitik, for der bliver jo meget ofte spurgt fra dansk landbrugs side: Hvad skal vi leve af, når vores støtte forsvinder, hvad er fremtidens produktion af fødevarer?

Der kunne man måske her via denne ordning grundlægge en mere kvalitetsbevidst madkultur hos børn og unge, der ville medvirke til, at der var en bedre afsætning af højkvalitetsvarer senere hen og på den måde lave en mere konstruktiv erhvervspolitik.

Så bliver der talt meget om hjemmeside, hotline og rejsehold. Det er der jo altså ikke mange børn og unge, der bliver mætte af; det er en gang gas, fordi man ikke vil gøre noget reelt i forhold til problemet.

Realiteten er, så vidt vi kan se, at man har kvalt en succes, fordi man med alle midler skal overholde et skattestop, og så må det koste dér, hvor det koster, her er det altså børn og unge, madkultur, sundhed, indlæring, det går ud over, og så pakker man det ind for at have dog et figenblad af argumentation i nogle liberale floskler om, at det er forældrenes ansvar.

Det er mageløst, at vi på stort set alle arbejdspladser i Danmark har velfungerende kantineforhold for forældrene, oven i købet meget ofte støttet af både det offentlige og det private, sådan at der er muligheder for at forbedre madkvaliteten, arbejde med det sundhedsmæssige, nedsætte priserne. Men når det kommer til børn og unge, så må det endelig ikke være det offent-

liges ansvar, så er det kun den enkelte forælder, der har ansvaret. Jeg synes virkelig, det er paradoksalt, og jeg synes, det er beskæmmende, at man skal høre på liberale floskler om forældrenes ansvar.

Kunne man forestille sig det samme omkring undervisningen i skolerne, at det var forældrenes ansvar, er det ikke et samfundsansvar? Hvad med tilvejebringelse af de tilstrækkelige undervisningsmidler, er det også bare forældrenes ansvar, eller er det et samfundsansvar? Jeg forstår virkelig ikke, hvorfor lige præcis kosten skulle være forældrenes ansvar alene, uden at der også er et politisk medansvar.

Så vi er selvfølgelig positive over for det her forslag, det er jo i virkeligheden en videreførelse og en merbevilling i forhold til den finanslovaftale, vi lavede mellem regeringen, SF og Enhedslisten i 2001, og på den baggrund kan vi selvfølgelig støtte forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne takke forslagsstillerne for endnu en gang at bringe det her utrolig vigtige emne ned i Folketingssalen. Vi har diskuteret det før, og det udviklede sig meget hurtigt til sådan en klassisk diskussion om, hvorvidt markedet alene kan sikre os en rigtig ernæring og en rigtig fremtid for børnene på det her område, eller om der også skal en eller anden form for indsats til fra det offentliges side.

I Det Radikale Venstre er vi fortsat af den overbevisning, at en eller anden form for offentlig regulering og også påvirkning nok er nødvendig, når vi kigger på udviklingen på området, som desværre går i den forkerte retning.

Spørgsmålet bliver så: Hvilken form for indsats, og hvordan skal man gøre det? Og igen er der ikke den store ændring i holdningen herfra.

Når vi alligevel ikke sådan umiddelbart vil give tilsagn til forslaget uden at have kigget lidt på det i udvalget og snakket om det i forhandlingerne, skyldes det, at det jo ligger helt i forlængelse af det forslag, vi havde i den gamle regerings tid om 50 mio. kr. Om det så er lige præcis her, der skal gives 25 mio. kr. ekstra, eller om man måske hellere skulle styrke andre områder, som vi også prioriterede under den tidligere regering, vil vi gerne høre noget argumentation for i det mindste også i forhold til, hvor midler-